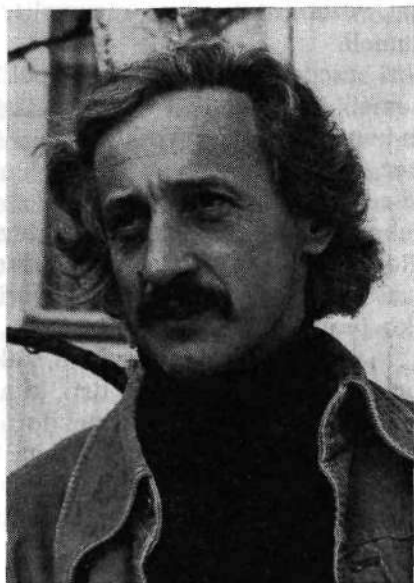

Dve pesmi

Venko
Taufer

NA BREGU
JE OBSTAL
NA BEGU

na bregu je obstal na begu
in voda mu je mečkala podobo
kot lomila veje in njegovo roko
in ptiči so zavreščali v letu
krožeč nad šumečim lovom

kjer je na črepinje vetra
pisal med liste v vrtincih
s kriki in ptiči
svoje klice *brat sestra*
v prozorno pršeči govorici

motna voda je rekla
ko bom spoznala solzo po pesmi
v sebi kot ptica na veji
da ji je skoz grlo tekla
bova svètla med nihajočimi drevesi

POTOK GRE *potok gre za morjem za obzorje*
ZA MORJEM *zakaj si me zapustil*
ZA OBZORJE *po potih pogledi nasproti*
 sprašujejo ko tujci

pot se obrača zavija izginja
sem te izgubil
v travah vejah koreninah
da te bom slutil

z mrakom mraz prihaja v vas
tudi pri drugih
naj potipam svoj obraz
ko se bom zbudil

veter vstaja in lega tu je ni ga več
kot bi nož vanj sunil
krči se telo sedemkrat in več
ko ga poljubim

tu in tam kažejo na bregu
zrna v stekleni kupi
ki se zaleskeče motno v pesku
da je zajel kdo v strugi

sonce gre skoz temo z gasnočim repom
kakor v temnih ustih
za vstajajočo mavrično besedo
uzdigujejo se vžgani upi

v tej uri ob zdravici čutim
oklepajoč posodo kako je
ko prisluškujejo vsi udi
zvezdni pesek poje

(Iz Mitov in apokrifov vodenjakov)